

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/59/2014
Identifikačné číslo spisu:	6313010120
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6313010120.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 27. novembra 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného H. Q. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Brezno z 2. septembra 2013, sp. zn. 4T 31/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. októbra 2013, sp. zn. 3To 116/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného H. Q. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Brezno z 2. septembra 2013, sp. zn. 4T 31/2013, bol obvinený H. Q. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 6. októbra 2012 približne o 00.30 hod. v T., časť G., na príjazdovej ceste k areálu pily spoločnosti Z., napadol R. H., s ktorým sa spočiatku vzájomne strkali, následne poškodeného strčil na zem, v dôsledku čoho obaja spadli na zem, kde sa R. H. ležiac na chrbte bránil útoku, držiac H. Q. za ľavú ruku, ktorý mu pravou rukou prehľadal ľavé predné a zadné vrecko nohavíc, pričom mu povedal, že keďže obaja predtým v pohostinstve prehrali, musia sa nejako vyrovnať a navyše R. H. povedal, že ho bude musieť asi zabiť, pričom mu zo zadného vrecka nohavíc vytiahol 2 ks 5 eur bankovky, tiket Sinottip a z ľavého vrecka nohavíc mince v hodnote 5 eur, pričom rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T 165/96 zo dňa 27. januára 1997 bol uznaný za vinného okrem iného aj z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere tri roky so zaradením do II. NVS a rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T 80/01 zo dňa 27. septembra 2001 bol uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 41 ods. 1, § 234 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov a osem mesiacov so zaradením do II. NVS.

Za to bol odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 47 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 76 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad vo výmere 3 rokov.

Odvolanie obvineného H. Q. proti vyššie citovanému prvostupňovému rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. októbra 2013, sp. zn. 3To 116/2013, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 05. mája 2014 bolo na Okresný súd Brezno doručené dovolanie obvineného podané prostredníctvom jeho obhajcu a smerujúce voči uzneseniu krajského súdu ako i konaniu jemu predchádzajúcemu, kde tento ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. h/ a písm. i/ Tr. por.

V bližšom písomnom odôvodnení podaného dovolania pritom obvinený upozornil na absenciu povinnej obhajoby v čase, keď sa rozhodovalo o jeho väzbe a bol vykonaný jeho výsluch, čo označil už prvostupňový súd za závažné pochybenie v práve na obhajobu. Okresný súd Brezno v rámci predbežného prejednávania obžaloby zistil, že pri rozhodovaní o väzbe (do ktorej bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Brezno, sp. zn. OTp 25/2012, zo 7. októbra 2012) nebol zastúpený advokátom - ten mu bol v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. ustanovený až po rozhodnutí o väzbe. Ako pritom v tejto súvislosti poznamenal menovaný okresný súd ďalej, vyšetrovateľ ani prokurátor si v prípravnom konaní dostatočne neuvedomili, že vykonávajú konanie o trestnom čine lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. v nadväznosti na § 47 ods. 2 Tr. zák. a že v prípade, ak ho súd uzná za vinného, bude nevyhnutné ukladať trest odňatia slobody na doživotie v zmysle zásady „tri krát a dost“. Ustanovenie § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por. o povinnej obhajobe bolo potrebné aplikovať analogicky na predmetnú vec.

Obvinený v tejto súvislosti poukázal i na uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To 126/2010, zo 7. decembra 2010, z ktorého rovnako vyplýva, že ust. § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa vzťahuje nielen na konanie o obzvlášť závažnom zločine, ale analogicky aj na všetky také prípady, v ktorých existuje predpoklad, že obvinenému bude ukladaný trest odňatia slobody v sadzbe s dolnou hranicou najmenej 10 rokov. Ak teda hrozí obvinenému v dôsledku predpokladaného uplatnenia zásady „tri krát a dost“ uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, musí mať tento obhajcu už v prípravnom konaní, a to od momentu, keď bude zrejmé, že prichádza do úvahy použitie danej zásady.

Keďže on bol vzatý do väzby bez toho, aby mu bol ustanovený obhajca, ktorý musí byť podľa § 72 ods. 2 Tr. por. upovedomený o čase a mieste výsluchu predchádzajúceho rozhodnutiu o väzbe, aj napriek tomu, že konajúcim orgánom boli známe všetky jeho doterajšie súdne postihy a teda si museli byť vedomé možnosti aplikácie zásady „tri krát a dost“, došlo tým k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu garantovaného mu v § 2 ods. 9 Tr. por. ako i porušeniu čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ako najväčší nedostatok považuje obvinený to, akým spôsobom sa odvolací súd vysporiadal s právnym posúdením zisteného skutku, keďže tento bol zo strany súdu nesprávne právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. pri aplikácii § 47 ods. 2 Tr. zák. Jeho úmysel totiž nesmeroval k naplneniu pojmových znakov uvedeného trestného činu (nemal v úmysle viesť útok na poškodeného s cieľom zmocniť sa jeho peňazí), ale išlo len o konfliktné znaky sprevádzané slovami, ktoré odsúdený nemienil vážne. Podľa jeho názoru bolo teda treba stíhaný skutok kvalifikovať ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom nebezpečného vyhrážania

podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. resp. výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. V nadväznosti na uvedené neprichádza potom u neho do úvahy aplikácia § 47 ods. 2 Tr. zák. o zásade „tri krát a dost“, čím mu nemožno uložiť trest odňatia slobody až na 25 rokov.

Obvinený navyše v tomto ohľade dodal, že podľa jeho názoru tak okresný súd ako ani krajský súd neurobili dostatočné zistenia nevyhnutné k spoľahlivému záveru o tom, či skutok možno jednoznačne kvalifikovať ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. (tento záver nie je z vykonaných dôkazov dostatočne zrejмый). Ani jeden zo súdov sa nevysporiadal s možnosťou, že by mohol odcudziť finančnú čiastku už pri prvom kontakte s poškodeným R. H., ktorý si to ani nemusel všimnúť, keďže jeho rozpoznávací schopnosť bola značne ovplyvnená z dôvodu vysokého obsahu promile v krvi. Je preto veľmi pravdepodobné, že v prípade jeho druhého kontaktu s poškodeným, ktoré bolo sprevádzané fyzickým útokom a vyhrážaním sa, konal uvedeným spôsobom s cieľom uchovať si vec násilím (R 31/1971, R 19/1972).

Z dôvodov vyššie uvedených preto obvinený H. Q. navrhol, aby najvyšší súd:

- podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To 116/2013, z 23. októbra 2013 bol porušený zákon v jeho prospech (správne malo byť uvedené „v jeho neprospech“) a zrušil uvedené napadnuté uznesenie ako i rozsudok Okresného súdu Brezno, sp. zn. 4T 31/2013, z 2. septembra 2013 v celom rozsahu, a zrušil tiež ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;
- podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Brezno prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol;
- podľa § 380 ods. 4 Tr. por. prerušil výkon trestu odňatia slobody uložený napadnutým rozhodnutím.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril i prokurátor okresnej prokuratúry, podľa názoru ktorého je toto potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, keďže je zrejмый, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tomu poznamenal, že podľa tohto dovolacieho dôvodu možno za zásadným spôsobom porušené právo obvineného na jeho obhajobu považovať najmä prípady, keď obvinený v určitej fáze trestného stíhania nemal ustanoveného obhajcu napriek tomu, že ho mal mať a orgány činné v trestnom konaní alebo súd práve v tomto štádiu trestného konania vykonávali zásadné úkony smerujúce k vydaniu meritórneho rozhodnutia, proti ktorému dovolanie smeruje. Prokurátor má za to, že tento dovolací dôvod by bol naplnený len v prípade, ak by sa jednalo o taký procesný úkon, napr. výsluch obvineného, svedkov v neprítomnosti obhajcu, ak by takáto výpoveď bola rozhodujúca pre zistenie skutkového stavu a v rámci konania pred súdom by bola prečítaná z niektorého z dôvodov podľa § 263 Tr. por.

Čo sa týka potom zvyšných dvoch dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. h/ a i/ Tr. por., tak z týchto je zrejмый, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Zmyslom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je totiž za vymedzených podmienok náprava procesných a hmotnoprávných chýb výslovne uvedených v zákone, a nie revízia skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa či preskúmavanie nimi vykonaného dokazovania. Z obsahu dovolania obvineného je však zrejмый, že tento v ňom namieta skutkové zistenia súdov oboch stupňov (poukazujúc na subjektívnu stránku svojho konania), keď v podstate spochybňuje nimi ustálený skutkový stav a podáva svoju vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov.

Záverom prokurátor uviedol, že rozsudok okresného súdu a tiež uznesenie krajského súdu považuje za zákonné a to tak v otázke viny ako i uloženého trestu, ktorý je adekvátny a primeraný, a preto navrhuje, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané

proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba potom uviesť, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej)

kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o námietky obvineného H. Q. odôvodňujúce podľa jeho názoru naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tu zistil najvyšší súd z obsahu predloženého spisového materiálu nasledovné:

- vyššie menovaný bol do väzby vzatý uznesením sudkyne pre prípravné konanie Okresného súdu Brezno zo 7. októbra 2012, sp. zn. 0Tp 52/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2012, sp. zn. 2 Tpo 43/2012, podľa § 72 ods. 2 Tr. por., a to z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s tým, lehota trvania väzby mu začala plynúť 6. októbra 2012 o 2.00 hod;

- výsluch obvineného v súvislosti s rozhodovaním o jeho vzatí do väzby bol vykonaný pred sudkyňou pre prípravné konanie bez účasti obhajcu obvineného;

- nakoľko si obvinený H. Q. obhajcu nezvolil, tento mu bol zo strany sudkyne pre prípravné konania Okresného súdu Brezno hneď po vydaní rozhodnutia o jeho vzatí do väzby (7. októbra 2012) podľa § 37 ods. 1 písm. a/ Tr. por. ustanovený.

Na tomto mieste nedá nepoznamenať tiež tú skutočnosť, že obvinený v podanom dovolaní v podstate len zopakoval argumentáciu prvostupňového súdu uvedenú v odôvodnení jeho uznesenia z 22. apríla 2013, sp. zn. 4T 31/2013, o prepustení obvineného z väzby (okresný súd tu odkázal na závery uznesenia Krajského súdu v Žiline zo 7. decembra 2010, sp. zn. 1To 126/2010), ktoré bolo prijaté v rámci predbežného prejednávania obžaloby. K tomu však treba zároveň dodať, že voči vyššie citovanému rozhodnutiu zahlásil prokurátor ihneď sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 30. apríla 2013, sp. zn. 3 Tos 47/2013, takým spôsobom, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie zrušil a rozhodujúc sám obvineného ponechal vo väzbe.

Ak by sa aj dovolací súd stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, resp. Krajského súdu v Žiline (t.j. že ustanovenie § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por. o povinnej obhajobe bolo potrebné analogicky aplikovať aj v predmetnom prípade, v dôsledku čoho mal byť obvinenému obhajca ustanovený ešte pred rozhodnutím o jeho vzatí do väzby), nemalo by to v konečnom dôsledku žiadny vplyv na výsledok daného dovolacieho konania, a to z dvoch dôvodov.

Po prvé, okolnosť s poukazom na ktorú odôvodňuje obvinený v podanom dovolaní porušenie svojho práva na obhajobu tento ani raz v priebehu predchádzajúceho konania nenamietal, a teda nie je splnená podmienka vyžadovaná v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por. na to, aby bolo možné použiť v dovolacom konaní dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Po druhé, i keby vyššie uvedená podmienka splnená bola ani tak by nebolo možné hovoriť o naplnení posledne zmieňovaného dovolacieho dôvodu, a teda zásadnom porušení práva na obhajobu, s odkazom na samotnú neúčast obhajcu pri vypočúvaní obvineného pred vydaním rozhodnutia o obmedzení jeho osobnej slobody. Tento dovolací dôvod môže totiž odôvodňovať len také pochybenie - porušenie práva na obhajobu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či konečný výsledok trestného konania.

V posudzovanej veci bol obvinenému obhajca ustanovený 7. októbra 2012 - hneď po rozhodnutí o jeho vzatí do väzby. Od tohto momentu sa tento aktívne zúčastňoval na jednotlivých úkonoch trestného konania. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinenému boli vytvorené podmienky na plné uplatnenie jeho práv, pričom tento mohol účinne využívať všetky prostriedky obhajoby. Pokiaľ ide o prvý výsluch

obvineného vo veci (ku skutku), realizovaný - bez prítomnosti obhajcu - na útvare Policajného zboru 6. októbra 2012 po oznámení uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., tak tu obvinený po zákonom poučení využil právo nevypovedať. Napokon obvinený toto právo využil v priebehu celého prípravného konania a rozhodol sa vypovedať až na hlavnom pojednávaní.

Najvyšší súd konštatuje, že dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. by mohol byť naplnený len v takom prípade, ak by v čase, keď obvinený nemal obhajcu, hoci ho mal mať, bol v prípravnom konaní vykonaný výsluch, a to či už obvineného, svedka alebo svedka - poškodeného, rozhodujúci pre zistenie skutkového stavu - z pohľadu meritórneho rozhodnutia, na ktorom by bolo neskoršie súdne rozhodnutie založené, pričom zápisnica o tomto by bola na hlavnom pojednávaní čítaná. S výnimkou čítania zápisnice o výpovedi samotného obvinenému by sme v takomto prípade mohli zároveň hovoriť o porušení práva obvineného na kontradiktórny výsluch „korunného“ svedka (tohto musí mať možnosť aspoň raz v priebehu konania vypočuť kontradiktórnym spôsobom).

Čo sa týka ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho dikcie je zrejmé, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Daná úprava tak výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v uvedenom dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Z obsahu príslušnej časti posudzovaného dovolania však vyplýva, že obvinený H. Q. tu napáda výlučne skutkové zistenia súdov oboch stupňov. Spochybňuje nimi ustálený skutkový stav, poukazuje na neúplnosť vykonaného dokazovania a nesúhlasí s hodnotením vo veci vykonaných dôkazov (podáva tu ich vlastné hodnotenie).

Jeho námietky sú tak výhradne skutkového charakteru - smerujú voči jednotlivým skutkovým zisteniam, ku ktorým v danej veci dospeli skôr konajúce sudy, pričom až od nedostatkov vytýkaných v tomto smere obvinený následne odvíja nesprávne právne posúdenie stíhaného skutku a od tohto následne aj nesprávne uložený trest (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.). Obvinený konkrétne navrhuje jeho konania kvalifikovať ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. resp. výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., kedy by neprichádzalo do úvahy použitie zásady „tri krát a dosť“, uvedenej v § 47 ods. 2 Tr. zák. (t.j. trest by sa ukladal v nižšej sadzbe).

Pokiaľ ide o súdom prvého stupňa ustálený skutkový dej, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil i súd odvolací, tak tento potom i podľa názoru dovolacieho súdu (pre ktorý je záväzný) zodpovedá všetkým znakom - tak subjektívnym ako i objektívnym - skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. Ide tu zároveň o špeciálnu recidívu, kedy je nevyhnutné aplikovať ust. § 47 ods. 2 Tr. zák. A napokon v nadväznosti na uvedené - tiež s prihliadnutím na ostatné ustanovenia týkajúce sa ukladania trestu - možno následne hodnotiť ako zákonný i obvinenému právoplatne uložený trest.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatnených námietok z pohľadu relevantných dovolacích dôvodov, a preto nemohol inak, ako dovolanie obvineného

podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť. Vzhľadom k tomu neprichádzalo potom do úvahy ani rozhodnutie o prerušení výkonu trestu odňatia slobody, uloženého obvinenému napadnutým rozhodnutím.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.